

revolta alcalina

revolta alcalina

un recull de contes curts
de Ferran Cerdans Serra

L'HOME DE LES SABATES

Algú es movia en aquell contenidor. Ja ho havia advertit, però tot i així em va sorprendre quan aixecà la tapa amb el cap per examinar el voltant.

Em va semblar un periscopi, un simple instrument de la part del cos que restava amagada.

Després va sortir tot ell amb agilitat. Mentre la tapa vacil·lava, oberta, vaig veure una carpeta vermella, de la que en sortien tot de fulls, destacant sobre les bosses d'escombraries.

Quant es va calçar les sabates, s'allisà el cabell i se'n va anar, vaig afanyar-me a pescar-la. Allí dins vaig trobar-hi els manuscrits d'aquests contes.

L'home de les sabates, tant podria ser-ne l'autor com un lector accidental. El cas és que, agafant-los, els vaig resguardar de la recollida famolenca d'un camió i que, ben mirat, ell els hagués perdut igualment.

Sembla ser que la seva intenció era publicar-los, si més no en fotocòpies, segons es pot deduir d'alguns dels contes i de certes anotacions en els marges dels originals. I això és tot el que he fet. A part de corregir algunes faltes d'ortografia, els he deixat tal com els vaig trobar.

revolta alcalina

un recull de contes curts
de Ferran Cerdans Serra

INDEX

A On Anirem A Parar
Germà I El Gran
Literal
Avanç Especial
Perduda Corbata Blava
Queviures
Encertar-la A Les Fosques
Propaganda Violenta
Sorteig De Quintos
Drama Social
T'ho Dic Seriosament
Tot Passejant
Orgull Mutilat
Sexe Per Animal
Cop De Cap
Lairena
L'última Retransmissió
No Hi Ha Manera
Castelltallat'98
Creuament
Panxa
El Gran Artista Plàstic
Truski
Esteu Ben Grillats
Revolta Alcalina
Última Voluntat

A ON ANIREM A PARAR

Pel que respecta a mi, una operació com aquella requeria una mica d'intimitat, així que vaig començar a remenar novetats esperant que s'extingís la cua de la caixa. Tafanejant entre les taules, a vessar de llibres gruixuts en tapa dura, va cridar-me l'atenció una portada d'allò més cursi i que no penso descriure.

Només per curiositat, vaig agafar el volum amb la intenció de llegir-ne la sinopsi. Una etiqueta amb el preu, ben bé al mig i magistralment col·locada en diagonal, i una altra amb la referència i el nom de l'establiment només em permetien llegir-ne les primeres i les últimes ratlles. Vaig deduir que per decorar un menjador amb un parell de noms coneguts no feia falta llegir-se cap sinopsi, o que al públic al que estava dirigit no necessitava cap altra informació que l'elevat preu i el títol de l'autor ben gros al llom.

De totes maneres, va semblar-me un acte simbòlic molt eloqüent, però jo el que volia era llegir-me el resum, i el següent exemplar de la pila duia les etiquetes al principi del text. Mantenint els dos llibres en braços vaig provar-ho amb un altre. Els vaig remenar convenientment però tampoc n'hi havia prou. Dues de les frases es resistiren fins al cinquè exemplar, amb el que finalment vaig aconseguir llegir la sinopsi sencera.

Ràpidament vaig amuntegar altre cop els volums on eren, ben arrengrats. La caixera, ja sense feina, m'observava contrariada. Era el moment idoni, i em vaig dirigir cap a ella traient la cinta de vídeo que duia a la bossa.

Escolti, podria embolicar-me això com a regal i ficar-hi una de les seves etiquetes?

Vaig mostrar-li amb precaució, no gaire de prop ja que era "Christ The Movie", dels Crass, però tot i així se li entelaren les ulleres en defensa pròpia.

Sense cap reacció violenta, però, va començar a netejar-se els vidres amb un drap. Semblava mig adormida, però potser era resignació professional, adquirida en pitjors experiències quotidianes. Després va tallar un tros de paper de sanefes amb unes llargues tises, que va resultar estar calculat al centímetre. Va embolicar la cinta sense ni tan sols mirar-la, girant-se cap al carrer.

Quant em cobraràs?

El paper, cinquanta pessetes.

Va fer-hi un llaç amb un tros de cordill i enganxà una etiqueta a sobre del nus. A més de "Desitjo que t'agradi", hi duia imprès "Llibreria SELECTA", així que semblava un llibre. I dels gruixuts, el pitjor regal pel seu destinatari.

Només llavors va reaccionar.

És perquè sembli un llibre?

Si, no penso perdre'm la cara que hi ficarà, fins i tot duc la càmera a sobre per fer-li una foto. Apart d'això, quan l'obri, li agradarà més el vídeo pel contrast. Serà una bona sorpresa, a no ser que cregui que s'ha d'agitar abans d'obrir-lo! – El vaig sacsejar una mica, la cinta feu varis clics i no em feu falta llegir-li el pensament.

On anirem a parar!

Publicat al diari "Gara" el 15/04/2000, traduït al castellà per l'autor, amb il·lustració de Tasio.

GERMÀ I EL GRAN

Quan llogà els baixos no tenia molt clar encara què hi faria, per a què els volia. Només intuïa que tenien de ser comercials i amb uns bons vitralls, així que havia escollit, pel seu caprici, una àmplia botiga recentment clausurada. Gaudia d'una molt bona situació, just al mig de la ruta comercial de la ciutat, i era més aviat allargada que profunda. Formava, doncs, un gran aparador a peu de carrer.

Mentre hi pensava, va traslladar-s'hi, creient haver endevinat pas següent a llogar-la. El primer dia hi dugué només una taula i es dedicà a fer solitaris i a escoltar música tot observant la gent del carrer. De tant en tant, algun vianant s'aturava estranyat, intentant descobrir què hi feia allí dins.

L'oferta visual no era prou atractiva encara com perquè s'hi estiguessin gaire estona, però gaudint d'aquells instants, el Germà va descobrir aviat que més que espigar, a ell li agradava que el miressin, sentir-se el forat deixat al paper per la punta del compàs, just al mig de la circumferència.

Així que l'endemà va portar-hi el llit, la tauleta, la tele i els fogons, que va distribuir d'una punta a l'altra del local. D'aquesta manera va aconseguir més audiència, i de seguida va trobar-s'hi còmodament observat. Ja el tenien en compte, es distingia de qualsevol altre persona de la ciutat.

Ara que sabia, doncs, per on tirar, va decidir fer també de vidre, d'un vidre translúcid lleugerament fumats, la porta del bany, i hi col·locà un focus just rere la tassa perquè des de fora es veiés la seva silueta, s'endevinessin els seus moviments. Amb la dutxa aplicà els mateixos principis.

Durant els dos dies que duraren les obres, començà a tenir un públic habitual. La noia que sortia cada matí del bar del costat, després del cafè amb llet, havia començat a saludar-lo. De tant en tant, algú intentava entrar-hi creient que es tractava d'una tenda de mobles o d'articles de segona mà, a vegades només per curiositat.

Al quart dia ja era tot enllestit, cada cosa al seu lloc. Totes les estances miraven cap a l'exterior, i no tenia cap racó on amagar-se, evitant així moments d'intimitat en els que la gent podria haver malpensat sobre el què estava fent.

Tantost com pujà la persiana, a les vuit del matí, ja tenia dos badocs al davant. Il·lusionat, es va preparar l'esmorzar amb gran dedicació a l'aspecte visual, perquè fos ben entretingut.

Dues hores més tard tothom volia saber què feia el noi de l'antiga tenda de roba. Acabava d'estrenar el lavabo.

El diari local va enviar un periodista amb un fotògraf, cap al migdia, quan ja era gairebé impossible fer-se amb un bon lloc a la vorera davant del mostrador, albirar l'escenari amb claredat. Ell tenia bona vista i els feu entrar a signes. La multitud els deixà passar amb respecte i enveja: eren els escollits que parlarien amb ell per primera vegada. Qualsevol altre persona que intentés colar-se hagués estat degudament esquarterada, seguint les tàcites regles que immediatament s'havien establert entre el públic.

Fou una entrevista breu però aclaridora. El mecanisme que havia enginyat en aquells tres dies escassos era molt senzill. Degut al tipus de vidre que havia instal·lat a l'aparador, l'interior no era visible, ni tant sols de dia, si un dispositiu electrònic no s'encarregava d'aclarir-los.

Tant bon punt els periodistes se n'anaren, doncs, es feu l'obscuritat. Un gran desencís inicial s'apoderà del públic, però immediatament, seguint un automatisme heretat, van trobar la ranura on inserir les monedes.

Era en un atractiu plafó en el que ningú s'havia fixat abans, que a una banda de la porta els convidava a pagar per veure-hi. El canvi de totes les botigues del voltant es va acabar ràpidament, ja que, a més de que havia agafat a tothom desprevingut, les tarifes no eren gens barates.

Per a fer-ho encara més atractiu ell no tingué, des d'aquell moment, accés al mecanisme, de manera que quan s'acabava el crèdit quedava a les fosques, sense música i sense fogons. Però això només succeí un parell de cops aquell primer dia, ja que sempre hi havia com a mínim una quarantena de persones que li feia llum a base de monedes de cinc-centes mentre l'observaven fer-se una truita, calçar-se les sabatilles o escoltar música estirat al sofà.

La cerimònia de coronació, ideada per un articulista del diari local, era a punt un parell de mesos després. Aquell diumenge, l'alcalde en persona feu entrega i diposità al cap de Germà I, el Gran, la corona d'or i diamants, degudament logotipada amb les insígnies de l'ajuntament i la d'una marca de refrescs de cola. El Germà va aconseguir aguantar-se, però primerament li saltaven les llàgrimes i a punt va estar d'esclatar a riure i dir-los tot el què en pensava, d'ells i de les seves tristes vides.

Però per no quedar-se sense negoci va haver de tapar-se la cara amb les dues mans i intentar pensar en quelcom desagradable. El públic va interpretar que no podia parlar de l'emoció, i de seguida l'animaren amb una gran ovació i amb crits de recolzament. Es tragueren molts mocadors per eixugar-se les cares.

Fou tota una celebració, una gran festa en reconeixement del què Germà I havia fet per a tots els ciutadans: dotar de sentit i motivació a la seva avorrida existència, des de que podien veure a algú fent el mateix que feien ells cada dia: rentar la roba, furgar-se el nas o cuinar els macarrons amb tonyina.

En fi, què us haig d'explicar. En aquells temps s'anava a la feina tot cantant a viva veu alguna cançó popular, i per sentir-se plenament realitzat, tan sols era necessària una peregrinació diària a la cort de Germà I, el Gran.

LITERAL

Era el primer semàfor que es trobava. Entraven a la ciutat per la part vella, després d'un parell de quilòmetres des de la zona d'examen perifèrica.

La bombeta vermella s'apagà i s'encengué la verda. El Zambik va aixafar l'accelerador amb tota la intenció i el cotxe s'endinsà a la urbs pel seu flanc més perillós. El seu professor va agafar aire, mentre l'examinador experimentava atentament els canvis inercials del vehicle.

De seguida albiraren un escopetejat autobús urbà, amb preferència, sense contemplacions. El Zambik, que hauria d'haver-se apartat, va accelerar, concentrant l'atenció sobre l'agulla del comptador. Entre l'autobús i la filera de cotxes aparcats a la dreta, tocava a mig centímetre per banda. L'examinador, al seient del darrera, va tancar els ulls i es va agafar a la carpeta.

El professor va intentar ordenar al seu peu que almenys es deixés caure sobre el pedal de fre, però no ho va aconseguir. Només podia apretar els molars i esperar. Ho hauria d'haver endevinat des del principi. El primer dia els havia manat subratllar la lliçó número dos per a la classe següent. El Zambik havia desplegat sobre la taula, un dia després, la segona lliçó. Estava pintada tota sencera amb fluorescent verd, cadascuna de les pàgines de dalt a baix.

Llavors ja s'havia adonat que aquell alumne li donaria feina, però no amb la suficient claredat. També li havia dut problemes.

"Quan entrem a la ciutat, recorda que s'ha d'anar a cinquanta". Però perquè li ho havia dit just abans de començar l'examen? Ni volia pensar en mirar de reüll el retrovisor per veure allunyar-se el cul de l'autobús, o les restes inexistents del que podria haver passat.

Mentrestant el Zambik, esgarrifat, va veure afluixar-se l'agulla. En contra de la seva intenció inicial, havia hagut de frenar una mica, per controlar millor el cotxe i evitar endur-se cap retrovisor. Va accelerar immediatament fins a deixar-la erèctil, apuntant a la velocitat correcta. Necessitava aprovar, i les instruccions del professor al respecte havien estat molt clares: En el nucli urbà calia anar a cinquanta.

S'apropaven llavors a un pas de vianants en ple funcionament. Alguns dels transeünts, només de veure'ls, amb el cartell de l'autoescola al damunt i sense aparents intencions de frenar, començaren a calcular les possibilitats que tenien d'arribar a l'altra vorera, improvisant algunes accions per mirar d'augmentar-les.

El Zambik va aixecar el cap i aturà l'auto just a sobre de la primera ratlla blanca, en sec. Després de deformar els cinturons de seguretat, els tres ocupants tornaren a la seva postura inicial.

Era tant sols un petit contratemps. Tan bon punt tingués via lliure, l'agulla saltaria d'un bot i es mantindria fixa on tenia d'estar.

Publicat al diari "Gara" el 18/04/2000, traduït al castellà per l'autor, amb il·lustració de Tasio.

AVANÇ ESPECIAL

Coneguem ara les últimes notícies sobre l'espectacular operació policial iniciada aquest migdia, a Manresa, contra una xarxa de narcotraficants. Marta Sifasol, bona tarda.

Bona tarda. L'operació policial continua oberta i no es descarten, més aviat s'esperen, noves detencions per tot el territori català. De fet, sembla ser que aquesta xarxa s'estenia per gairebé tots els pobles i ciutats del país, i els detinguts sobrepassarien a hores d'ara el miler de persones. La batuda ha començat aquest migdia després d'una trucada anònima, que ha alertat la policia sobre l'existència d'una botiga de queviures on es vendria droga en grans quantitats. Tot apunta a que aquesta s'exposava junt amb les altres mercaderies en els mostradors, i era adquirida per alguns dels clients com un producte més de la compra. Tenim amb nosaltres al comissari en cap que ens ampliarà aquestes primeres dades. Bona tarda.

Bona tarda.

Podria donar-nos més detalls sobre aquesta operació que, insistim, continua oberta?

Com vostè molt bé ha explicat, es tracta d'una xarxa de narcotraficants que utilitzaven com a tapadora diferents cadenes de supermercats. En aquests establiments qualsevol persona podia adquirir, a baix preu i en seccions especials, dosis il·limitades d'aquesta plaga letal que és la droga, en diferents variants.

En principi, de quin tipus de droga es tractaria?

Fins ara, amb el 70% dels establiments escrutats, totes les partides confiscades corresponen a algun tipus de beguda fermentada o destil·lada.

Déu meu! Llavors es tractaria d'alcohol, una de les drogues més perilloses.

Efectivament. Una de les més perilloses, que causa la mort a milers de persones, directa o indirectament, cada any, i que està estretament lligada amb gran part dels casos de maltractament domèstic. No podem oblidar que a l'heroïna s'hi arriba per l'alcohol, i que tothom pot cultivar a casa seva, o adquirir a qualsevol herbolari, estupendes mates de cànnabis que per comptes de a la agressió condueixen a la calma i potencien les percepcions sensorials. En aquest aspecte, cal lamentar les manifestacions d'alguns grupuscles de radicals demanant la legalització de l'alcohol i comparant-lo amb la maria, en el què constitueix un exercici del més gran cinisme i demagògia absurda.

Sens dubte. Com és possible que fins ara no s'haguessin detectat aquestes autèntiques "partides públiques" d'alcohol?

Ha estat degut a una falta de coordinació entre els diferents cossos policials, però també a la inexplicable immoralitat d'una part de la població que, consumint-ne o no, fa el ulls grossos davant la presència d'aquest verí mortal. Cal deixar clar, no obstant, que la policia s'esforça diàriament per a allunyar la població d'aquest flagell de la societat, destructor de tantes vides i famílies, i que sense cap mena de dubte sortirem victoriosos en la nostra lluita contra els malfactors que la distribueixen.

La jornada d'avui pot ser molt llarga pels cossos de policia, tenint en compte la magnitud de l'operació.

En efecte, tot l'alcohol confiscat serà incinerat aquesta nit sense demora en els diferents departaments policials, i els nostres cossos no descansaran fins a acabar amb l'última gota.

Moltes gràcies, senyor comissari.

A vostès.

Bé, això ha estat tot fins ara. Els anirem informant tant bon punt tinguem noves dades sobre aquesta batuda, que ha provocat una gran alarma entre la població civil. Marta Sifasol, Radio 12, Manresa.

PERDUDA CORBATA BLAVA

Tenia a la cara algun objecte borrós que havia aparegut mentre dormia, i a sobre meu un munt de pes, que tampoc sabia d'on havia sortit. Se sentien també llunyanes veus reverberades, el què semblava una desbocada entrevista a semi crits.

Vaig aixecar el cap. El menjador, així com jo mateix, era cobert d'informes econòmics, retalls de premsa i notes de "societat", tot barrejat amb un fotimer de díptics blavosos amb dues pes, de les més majúscules. Alguns globus amb ocells, altre cop blavosos, suraven encara per l'habitació. Els altres esperaven un cop d'aire per envolar-se.

Era evident que havien passat un noticiari.

Amb rapidesa, tanta com em permeteren els meus reflexes entumits, vaig incorporar-me al sofà, buscant entre les piles de propaganda. Desobeint totes les advertències dels col·legues, m'havia adormit després de dinar, amb la tele encesa, gràcies a les meves lectures en plena digestió.

Em vaig aixecar del tot i vaig buscar la tauleta sota els caramels, piruletes, bolígrafs i gorres que difonien els mateixos lemes que ja havia llegit als díptics.

En aquells moments, l'entrevistadora acabava de despatxar un membre de l'oposició minoritària, llançant-li la Sagrada Constitució al davant nostre, i rematant-lo amb un escopit sulfurós.

Tot seguit canvià il·luminació. Després d'un recorregut espiral pel sostre del plató, que el personal de la neteja aprofità per retirar el cos socarrimat del dissident i passar la baieta, la càmera tornà a enfocar la periodista.

La van caçar eixugant-se les babaies amb el dors de la mà, encisada, amb la mirada fixa cap al nou convidat, encara fora de quadre.

Just llavors vaig trobar el comandament, enterrat sota sis enquestes que propugnaven el benaurat vassallatge de tota la ciutadania al govern.

Un cop vaig carregar el dit gros sobre el botó d'apagat, apuntant ja cap a la tele, vaig descobrir que els entrevistadors secundaris, una mica més allunyats, s'agafaven a les cadires per evitar llançar-se sobre l'invitat i morrejar-lo apassionadament.

Vaig petjar ràpidament, decidit a acabar amb allò d'una vegada per totes, però no vaig aconseguir res. Desesperat, vaig prémer amb l'esquerra l'atrotinat porta piles per establir contacte, però just en aquell moment una musiqueta celestial realitzà l'anunciació.

A la pantalla, en un primer pla, hi va aparèixer un tal "Ministro del Interior", carregat de maquillatge i amb una aurèola fosforescent digitalitzada.

Semblava ben bé un sant.

Aquella visió fou ja massa per a mi. Per comptes d'apagar la tele, vaig apujar el volum per utilitzar les seves profecies de fons i d'inspiració per la prèdica que vaig realitzar des de la finestra.

Així, vaig recollir els globus del menjador tot fent saltirons, i penjant-los de la barana vaig enunciar la bona nova a tots els veïns.

Fou llavors quan, en ple èxtasi espiritual, em caigué la corbata, signada per un altre tal "Presidente del Gobierno", que m'havia trobat entre el "merchandising", procedent sens dubte d'algun sorteig que hauria guanyat mentre dormia, pel sol fet de tindre la tele encesa.

Amb tanta mala sort que va caure al sostre d'un Opel Corsa blanc, del que no vaig aconseguir captar la matrícula.

Per tot lo exposat, prego a tothom qui llegeixi aquest anunci que en cas de trobar-la es posi en contacte amb mi.

Gratificaré simbòlicament, ja que no pot ser d'altra manera, la seva devolució. La meva dignitat ja la dono per perduda, però amb el què en tregui, de la corbata, podria oblidar-me dels fets aquest mateix cap de setmana.

Publicat en castellà, traduït per mi mateix, al diari Gara el 21/04/2000, amb una il·lustració de Tasio

QUEVIURES

Era força avorrit. Jo estava dret, recolzat al marc de la porta, i realment no sabia què hi feia allí.

La Joela era asseguda en una butaca enorme, just davant del televisor, en una saleta on poca cosa més hi hagués cabut. No tenia cap més seient que aquell sofà, que semblava que li haguessin fet a mida: hi estava acoblada, recollida en el bressol on deuria passar gran part del dia.

A la pantalla, músics de sessió intentaven oxigenar una cançó pop amb moviments rítmics, fer-nos creure que aquella música tenia vida i els motivava. L'aspirant a cantant de moda es limitava a cobrir-se amb una guitarra i a recórrer el mànec amunt i avall amb la mà plana, conscient de que, la major part dels televidents, no s'adonarien de que ni tant sols estava connectada a un amplificador.

Ella s'ho mirava fixament, amorrada a la pantalla. De tant en tant, reia com si fos boja i es tapava la boca amb la mà. Vaig intentar relacionar les seves rialles amb quelcom del què sortia de l'aparell, però em va ser impossible.

M'havia assegurat que normalment no mirava la tele, però que aquell espai en concret el solien veure a casa dels seus pares i que aleshores, un cop emancipada, li agradava recordar aitals temps.

De veritat que t'agrada, això? – Vaig insistir.

No, però és per fer alguna cosa.

No va pas mirar-me mentre em contestava; m'ignorà com un ionqui camí del camell. Es va empassar els crèdits del programa i tot mentre s'apagava la buida cançó. Després van venir els anuncis i el zapping.

Es que no foten mai res. – S'excusà de sobte, mirant-me nerviosament, aferrada al comandament com si li anés la vida.

Doncs apaga-la, òstia, com si no hi hagués coses a fer.

L'espurneig de la pantalla va deixar-ho tot buit, ressaltant el nostre silenci. Em vaig acostar a l'aparell de música per acaparar alguna cinta, abans de que em fiqués qualsevol cosa.

És segur que haureu vist molts gossos enamorats dels seus amos, esperant-los mirant fixament, amb defici, en la direcció cap a on els han vist desaparèixer. Així va romandre ella al seient, mirant de fit a fit la pantalla, i en uns minuts ja estava blanca.

Acabava de posar un disc que feia temps que no escoltava, i a la tercera cançó, guiat per algun sentit que no recordava tenir, vaig córrer a treure-li el comandament de les mans per ficar-li el canal més putrefacte que vaig trobar.

Van tornar-li tots els colors. De seguida estava radiant, i de nou m'ignorava com si no hi fos.

Quan vaig aixecar-li el jersei, doncs, tenia poques esperances d'estar equivocat. El cable negre que sortia del darrera del televisor, serpentejant fins al sofà, no acabava en uns auriculars, com m'havia semblat en un primer moment: després de desaparèixer sota el seu cul, no deixava cap més rastre excepte un bony a la panxa, més amunt. Estava endollat al seu melic, rodejat de petites crostes en la pell fina i gastada.

ENCERTAR-LA A LES FOSQUES

A hores d'ara ja ho tinc clar. El cas és que quan era al lavabo tot quedà a les fosques, i en arribar a palpentes al que creia el meu llit, va resultar que no estava buit. En tocar-la, ella feu un sospir d'aprovació. Feia molt bona olor.

No sabia si dormia o què, així que vaig balbucejar un "perdona", i a desgrat vaig intentar tornar a la meva cambra. Però em va agafar de la mà (ella semblava veure-hi d'allò més bé), i em guià suau, però fermament, fins als seus turgents pits de pera llimonera.

Vaig saltar fet una fera sobre seu. Agenollant-me als seus peus, vaig arrancar-li les calces, i sense més preàmbuls vaig començar a recórrer en cercle els seus llavis, xarrupant.

Començava per un, pujava fins al clítoris, llepant, pressionant-ne amb la punta de la llengua el voraviu, i baixava per l'altra banda, invertint el cicle a vegades. Fent ventosa, aixecava onades de carn, mantenint les cames de la Mela cap enlaire (llavors jo encara no ho sabia, però a ella li recordava el dia que es masturbà amb l'aspiradora). Espernegava i tremolava tota ella, agafant-se fortament del meu cap. Els seus curts gemecs s'interrompien a intervals irregulars, quan semblava aguantar la respiració un instant fins que esclatava per agafar aire.

Cap al final, la vaig queixalar un xic massa sense voler. Es retorçà i m'estirà dels cabells, arquejant l'esquena. Llavors vaig treure el nas i vaig començar a estossegar rient, o a riure estossegant. M'havia empassat un pèl dels més recargolats, que va quedar-me entravessat a la gola.

Quan es feu de dia vaig adonar-me que era ella la que s'havia equivocat d'habitació, després d'abaixar els fusibles mentre jo era al bany.

PROPAGANDA VIOLENTA

El pitjor que pots fer-li a un monstre de conte de terror és badallar-li a la cara, recolzat amb una mà a la paret, mentre amb l'altra fas el gest d'espantar mosques.

L'enorme rata que bloquejava el passadís, incrèdula, s'arrencà les orelles i se les va empassar d'un cop. Va recular i se'n va anar pel balcó, passant pel menjador.

Un cop sol, va pensar que li hagués agradat domesticar-la per escalfar-se els peus a l'hivern, tot graquant-li la panxa amb una forquilla.

Entrà al lavabo a mullar-se la cara amb aigua freda. La nit abans havia begut molt, i a cada moviment bruscat semblava que se li esquinçés el cervell. Sentia com milers de neurones morien en el seu interior, mentre d'altres agonitzaven entre líquids putrefactes.

Es va eixugar i penjà la tovallola. Anant cap al balcó, va agafar una botifarra de la nevera, i els rovellons que havia triat la nit abans. Un cop fora va separar-ne els de cama buida, estripà la botifarra amb les dents i els va farcir. Després va encendre la barbacoa, n'escampà uns quants damunt les graelles i els va amanir amb oli.

Esperà, oscil·lant, a que s'anessin coent. Es mantenia dret, però l'equilibri era forçat per continus canvis de posició. Els peus no es movien del terra, però tot el cos pendulava com un pèndol empès pel vent, encara que cap per amunt.

Uns dies abans havien aixecat un cartell just davant del seu bloc, als límits de la ciutat. Una dona i dos nens, somrients tots, el convidaven a uns grans magatzems, suposadament per accedir a algun tipus de felicitat. Mentrestant, el pare i marit devia ser al menjador mirant la tele, o almenys no sortia a la foto.

Dos dies després va penjar el llençol a la barana. Hi havia escrit, amb pintura negra, "NO TINC FEINA".

A la seva resposta la seguiren la del Said, "NO TINC DINERS", un pis sobre el seu, i la de la Maria, de dues cases més amunt: "LLADRES!".

Un cop de vent va arrancar-li la pancarta d'un extrem, que començà a fuetejar la barana, i es va girar per assegurar-la amb un tros de corda.

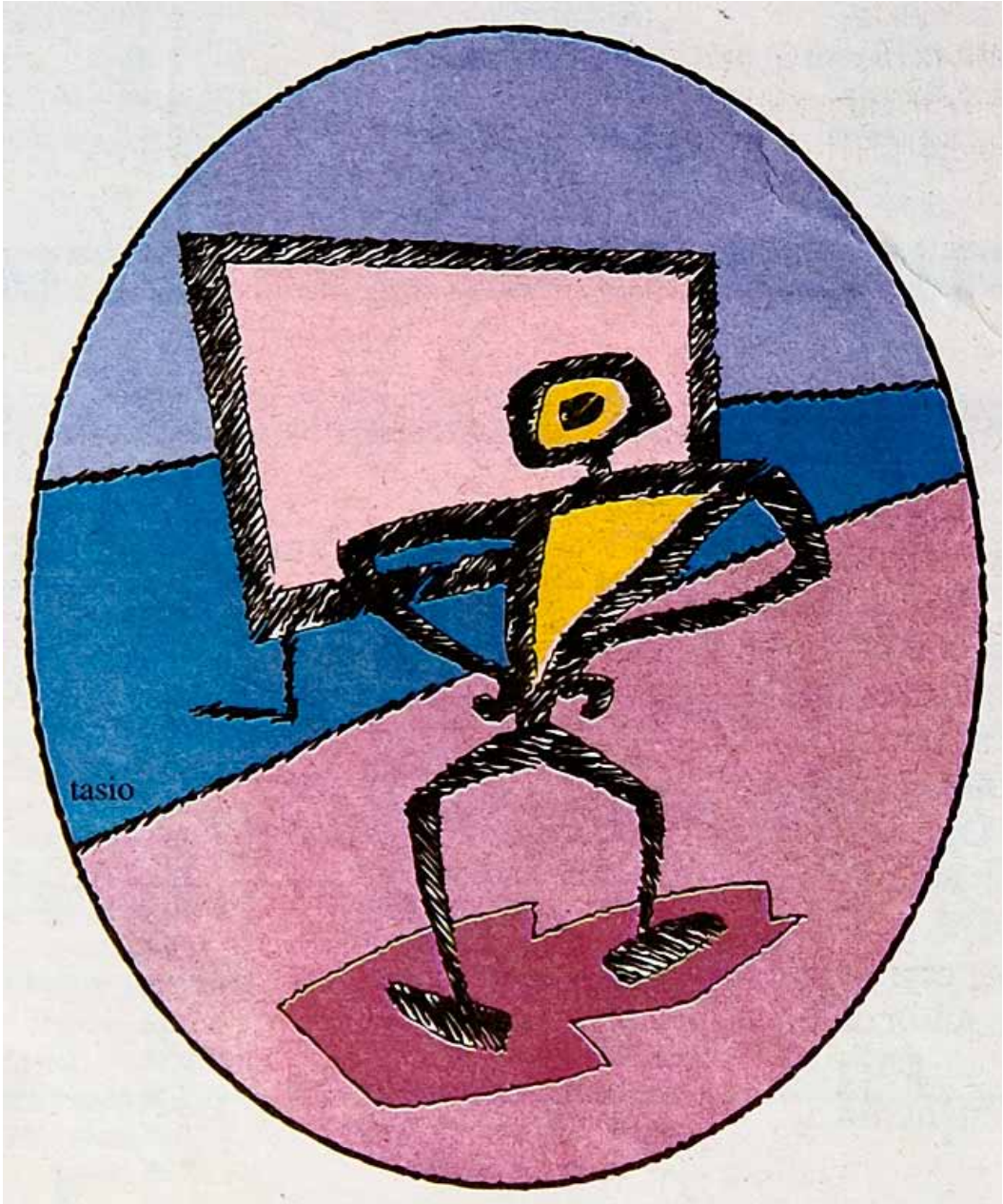
El cartell continuava al seu davant, insolent, molestant.

Llavors va veure el Morgan darrera d'un dels pilars, espolsant les últimes gotes d'una ampolla pel terra, i com va apartar-se i hi deixà caure, com qui deixa les claus en arribar a casa, un tros de cartró encès. Un buf apagat i el cartell s'inflamà.

Quan desaparegué per la cantonada els veïns, esvalotats, llançaren el què tenien a l'abast: rocs de les torretes, pinces de roba, fins i tot alguna bola de petanca i un diari, que després de revolotejar una mica va caure al pati de sota.

El cartell estava lluny, ni tant sols varen encertarlo, però la sensació de victòria valia la pena, i en el moment més inspirat de la foguera, quant cremava sencer cap al cel, tothom va aplaudir.

Publicat al diari "Gara" el 14/04/2000, traduït al castellà per l'autor, amb una il·lustració de Tasio.

SORTEIG DE QUINTOS

El bombo, tot rodolant, feia augmentar el nerviosisme, i els quintos tremolaven a cada moviment de la maneta. Aquella esfera de la sort els depassava, imponent, un calorós migdia Manresà, ciutat graella que a l'estiu et braseja en el teu propi greix.

Una hora abans, el conseller pertinent, casualment parlant sobre el tema, ho havia deixat molt clar a la ràdio: "No es treuen llocs de treball netejant els marges d'un riu". Inapel·lable. Fins i tot em convencé a mi per uns moments. Després em vaig recordar de que en la meva sol·licitud, precisament, havia indicat preferència per les feines relacionades amb el medi ambient. No havia obtingut resposta.

Van ignorar-me completament, però alguns de la colla s'havien fet objectors el mateix mes, i havien demanat altres destins. A ells els havia arribat l'hora de seguida. Es passaven la setmana cuidant el jardí del mossèn o traginant fitxers a l'ajuntament.

D'altres havien tingut més sort, i en aquests casos el senyor Conseller tenia tota la raó. Realment, ningú contractaria a cap persona per corroborar que les plaques amb el nom dels carrers no tinguessin faltes d'ortografia (I la societat no podria prescindir d'aquesta tasca impagable).

De sobte, l'esfera es va aturar. Llavors ja era massa tard per a mi, i no podia esperar-ne res, però tots els altres varen callar a l'aguait.

La mà innocent va aixecar una bola i la va acostar als ulls cànids.

El 23!

El Manel, just al costat del qual m'havia assegut, a l'última fila, va aixecar-se esperitat. Al mateix temps va esclatar l'exagerat, tant en volum com en extensió, "Oooh!" de desencís entre tots els presents. Va córrer cap a l'escenari pel passadís central. Mentre tothom envejava la seva sort, les cadires xerricaven i els que podien tocar-lo li colpejaven l'espatlla. Els altres l'aplaudien tot picant de peus a terra.

Un cop al davant, junt amb els dos testimonis que controlaven la bona marxa del sorteig, van apartar el bombo del damunt de les caixes de cervesa.

La mà innocent va fer entrega a l'agraïat d'un quinto fresc, encara glaçat.

El Manel aixecà l'ampolla triomfant, amb les dues mans, i feu el giravolt de l'honor sobre si mateix, dedicant una especial atenció a les grades, on els guripes van abaixar el cap i es miraren la punta de les sabates sense oferir resistència. Ja s'havien cansat prou retirant pasquins que anunciaven el "Gran Sorteig de Quintos - Llevés 92".

El bombo tornava a estar en marxa, i l'eixam d'insubmisos remirava les paperetes bulliciós. La gatzara es feu encara més dissonant al centre de la plaça de l'Ajuntament.

DRAMA SOCIAL

En sentir el cotxe allunyar-se del xalet, la Gertrudis saltà del llit. Havia estat escoltant mig matí, silenciosa, i finalment era sola. El servei feinejava pel pis inferior, i disposava de gairebé dues hores abans no li pugessin l'arròs bullit.

Aquest dinar no li feia cap gràcia, però s'havia escapolit d'anar a missa escalfant el termòmetre amb el llum de l'escriptori, que era amb el que accedia més fàcilment a la bombeta, i ja n'havia assumit les conseqüències.

Últimament havia abusat d'aquest truc, que utilitzava quan no havia fet els deures, i la seva mare hagués sospitat d'haver estat dia d'escola. Però tant sols va donar-li una aspirina i un petó al front. S'havia adjudicat poques dècimes, primer de tot, per passar aquest control definitiu, i després per poder posar-se bona a la tarda i remullar-se a la piscina.

Ràpidament, va traslladar les seves joies, que ja havia arreglat la nit anterior, a la cambra de bany. Les col·locà dins la banyera, curiosament, i es va decebre del tot. Ni tant sols traient-se els anells, els penjolls i les arracades que duia a sobre, aconseguiria una altura suficient.

Després de passar per les espaioses habitacions dels altres membres de la família, tornà al seu bany fent cove amb els braços, dels que en sobreeixien tot tipus de polseres i collarets. Llavors va recórrer els diferents salons, il·luminats tènueament. La seva llum pastel pàl·lida li conferia tranquil·litat, immunitat als somorts estímuls del món exterior.

Li calgueren diversos viatges per dur tota la resta d'adreços familiars dispersos en mostradors i vidrieres, però la banyera els va engolir sense concedir gaire més que la seva quarta part, amb una insolència natural que la feu traspalsar.

Començà a apartar les joies cap a una banda, intentant aconseguir altura, encara que fos en un espai més reduït, però aviat es va adonar que no tenia res a fer-hi. Inicià doncs el seu pla d'emergència, i s'afanyà a buidar-hi uns sacs de vulgars monedes amb els que s'havia proveït uns dies abans, tement-se el pitjor.

Finalment hi introduí un peu. Els duros van emmotllar-se suaument i l'hi embolicaren, amb un tacte fred molt agradable. A la fi encara aconseguiria, almenys, capbussar-se en efectiu, per molt que li costés arribar al fons.

Obrint espai tot remenant els peus, després les cames i finalment la cintura, va aconseguir submergir-se del tot.

No podia respirar. Intentà treure el cap per agafar aire, però el mateix pes de les joies i les monedes va enviar-la al fons i subjectar-li l'esquena al terra, on s'empassà algunes glopades de diner líquid, histèrica. Les bombolles s'obrien pas ràpidament cap a la superfície i es perdien a una distància inabastable per a ella; tot s'enfosquia.

Conscient de que era incapaç d'aixecar tot el pes que tenia al damunt, va alçar els braços i aconseguí agafar-se als marges de la banyera. Des d'aquella posició es veia en cor de sortir-se'n lliscant per la paret, i ho va intentar fins a treure la cua a l'exterior.

Així varen trobar-la, però ja no es movia.

T'HO DIC SERIOSAMENT

És freda, l'onada, i la cresta em pessigolleja el cul. Una ciutat desconeguda i d'aparença tenebrosa ha aparegut a la costa. M'hi apropo ràpidament sobre l'ona, cavalcant.

Les meves lleixes són molt més estretes que les dels companys, que s'allunyen cim amunt cada cop més petits, i àgils respecte a mi. Guimben pels seus nivells com cabres, mentre jo amb prou feines puc sostenir-me sobre la fullola i les esquadres d'alumini. Perquè a més el què duc jo són fulloles, gruixudes però que no presenten la consistència de la seva fusta tropical, prima però densa. Tot i això, continuo amunt, enrocant-me. Els escaires es claven amb la pistola percussora, sense cap esforç. A sobre s'hi col·loca un dels llistons de fullola, que s'assegura amb un parell de grapes gruixudes, fent pinça amb els angles. Ara només cal pujar-hi al damunt, en el meu cas utilitzant els genolls o, quan és necessari, les dents. Aquest cop a la dreta de l'esquerra que estic utilitzant per ascendir, fent ziga-zaga. Tot tremola. Els llistons que duc penjant a l'esquena cada cop pesen més, tot i ser cada vegada menys. Però a dalt de tot ja es veuen les galetes. De petit, la mare les amagava postades enlaire, però jo em cruspia les plaques de canelons i els espaguetis crus, que eren al meu abast i no estaven comptats.

Els núvols esclaten després d'uns instants de tensions cromàtiques, a l'arribar vora el vermell. La resta continuen saltant per les estanteries mentre contemplo l'escena. Exploten d'un en un, petits núvols que van a la seva i em recorden la rentadora del safareig que solia abraçar quan em sentia sol. Distingeixo edificis que semblen buits, potser tothom ha fugit ja del tsunami. M'agafo a l'ona amb les dues mans subjectant la crina del cavall. M'esquitxa però no em mulla. El què més m'agrada és el centrifugat. La màquina trontolla i les vibracions no es poden comparar amb les de cap altre enginy mecànic, ni tant sols amb una premsa o un martell pneumàtic. Les ones de soroll et penetren si l'abraones, i en menys mesura si t'hi asseus al davant contemplant la bugada com qui es queda amb una foguera. El pilot de la rentadora és vermell.

Però els núvols, a l'esclatar, em desestabilitzen, mentre que els companys utilitzen l'ona expansiva per grimpar entre les seves plataformes. A més, fins llavors he dut el nadó en braços. És de ferro colat i l'he trobat al terra. El deixo a la penúltima postada de les que he fet i s'hi queda tot trist.

És de plastilina.

Un pal de telèfon s'interposa. Al bell mig del camí, s'ha ficat. La velocitat augmenta i no deixa d'acostar-se. Ja el tinc al davant.

TOT PASSEJANT

- M'ha arribat aquesta carta. Segons aquí hauria d'haver vingut ahir a les nou, però l'he rebuda avui a les onze.

- A veure, em dones el DNI?

Vaig donar-li d'un cop sobre la taula, però ella continuà igual, com si no passés res.

- D'avui en quinze tens de fitxar tots els dies laborables, en hores alternades. No pots repetir l'hora dos dies seguits.

- Però a veure, això per a què serveix? – Les coses no estaven gens clares, i encara que m'imaginava que no podria deslliurar-me'n, tenia curiositat per saber si hi havia alguna explicació convincent.

- Doncs per saber si estàs treballant o no.

- I què té a veure, estar treballant o no, amb vindre aquí a fitxar?

- Doncs que si estàs treballant no podràs vindre.

- Però aviam, suposem que jo treballo sense assegurar. Tu saps el tip de riure que m'hauré fet aquest matí amb el meu cap en explicar-li el gran dispositiu que heu muntat per agafar-me?

- Això no és només pels que treballen sense assegurar, també és pels que estan d'alta i continuen cobrant l'atur.

- Però si estan d'alta han d'estar-ho també a la seguretat social.

- Sí, però són sistemes diferents, per això fem aquests controls a l'atzar.

- I no podríeu fer el mateix control a l'atzar però, per comptes de fer-nos vindre, comprovar que no hi ha ningú d'alta aquí al costat? Es que a més teniu l'oficina de la seguretat social aquí mateix, que jo he de vindre des de l'altra punta de la ciutat a fer aquesta bestiesa.

- Ja t'entenc, però així és com funciona, jo no puc fer-hi res.

- Què vols dir, que em pagareu l'autobús?

- No, no.

Se la veia amb ganes d'ajudar, i ella no en tenia cap culpa, però jo estava llavors molt alterat.

- Jo no penso gastar-me dos bitllets per fer això, que és el què em costaria el bus, així que cada dia perdré dues hores caminant. Però clar, representa que com que estic a l'atur em passo el dia al sofà mirant la tele, oi? Això deu ser la nova campanya del "Mou-te, no et rovellis" dirigida als que no tenim feina. Però què us penseu, que buscar feina no és cap treball? Costa temps i diners, exigeix molta moral, i lo últim que em falta ara es aquest ridícul control; i menys al matí, que és el millor moment per les entrevistes.

- Si tens una entrevista un dia, m'ho dius i busquem l'hora adequada.

- I si en tinc dues? Tu saps la quantitat de gent que es presenta a qualsevol oferta? Només em falta anar-los amb exigències: "Escolti, es que avui no em va bé, no podria fer-me l'entrevista el dimecres a dos quarts de dotze?". I a més, si estic treballant, perquè hauria de fer una entrevista de treball? Si vaig a entrevistes és perquè no treballo, si a la feina em deixessin sortir per a fer una entrevista també podria vindre aquí a fer el pallasso.

- Ja et dic que segurament tens raó, però a veure si m'entens: no s'hi pot fer res, funciona així.

- Completament d'acord: em fitxes cada dia sense que passi per aquí i tots contents.

- Això no ho puc fer. Ho sento però hauràs de vindre tots els dies.

El millor, deixar-ho córrer. Tal com m'havia imaginat, era impossible deslliurar-se'n, però tampoc havia aconseguit cap explicació tant sols un xic convincent.

- Almenys, ahir contarà com si ja hagués vingut, no? La culpa no és meva.

- Sí, ja t'he marcat ahir i avui. Demà quan et va bé?

- A les deu.

En girar-me, em vaig trobar amb algunes persones de la cua que somreien, en solidaritat envers el què havia estat dient, o cridant, tampoc ho sé del cert.

Però un dels somriures va semblar-me més aviat irònic. Provenia d'un barbut que subjectava una carta, sospitosament semblant a la meva, amb les mans enfarinades i un barret blanc i allargat al cap.

ORGULL MUTILAT

No ha estat tant dolorós. Molt més havia patit estavellant els meus somnis en la malaptesa dels meus dits. I a més ja s'ha acabat. Ningú m'exigirà límpids acords; no em demanaran virtuoses cançons que mai no he estat capaç de tocar. Si més no, això espero.

I tampoc em servia de per a tantes coses, l'índex de la mà esquerra.

SEXE PER ANIMAL

Aquella paret baixa de formigó aniria bé de postada, va pensar en asseure-s'hi, on guardar ungüents solars: dins del triangle de ciment la llum, rebotant, esquerdillava l'aire formant una massa compacta.

Al centre de la plaça, on hi havia una font, una noia xuclava directament del broc.

El Mario estava cansat i necessitava un raig, encara que fos d'aquella infusió calenta de clor amb calç. Mentre esperava, va humitejar-se els llavis amb la suor que li rajava del front. El Turbo l'havia fet córrer i no tenia gens de saliva.

Ella es deuria haver trobat amb el mateix. Duia una gossa lligada, negra, que als seus peus va començar a moure la cua, lentament. Allargà el morro cap al Turbo, que tot seguit estava també ensumant-la.

En aquell moment, la noia va deixar de xarrupar i aixecà el cap. Els dos van mirar-se i deslligaren, un instant després, l'animal a l'hora. Ella, recolzant-se a la font, ell des de la paret.

El Turbo va córrer primer, lliure, cap a la Bala, que el va anar a rebre. S'ensumaren, ara en contacte.

La noia començà a acariciar-se les cuixes, després els pits. Els gossos es lleparen. Ell, de seguida es passava les mans suaument per l'estómac, els braços, les orelles...

Es van enganxar de cop. La Bala a baix, el Turbo sobre seu.

Els humans s'agafaren als seus seients, encara incrèduls respecte al que estava passant.

La Bala i el Turbo van començar a altes revolucions, els dos amb els ulls mig clucs.

Mentrestant, els espasmes fluïen en llibertat pel cos del vailet, que intentava mantenir-se sobre la paret mentre els gossos esbufegaven, incessants.

La noia va deixar-se d'una mà per acotxar un dit entre els llavis. Després va queixalar-lo intentant reprimir un gemec. Una onada seca, creixentment incontrolable, esclatà. Es va córrer estirant-se el coll del jersei cap avall, amb les dues mans, i va entrar de cul a la font, patinant fins al broc.

Va prémer les dents, el Mario, i la paret amb les mans mentre un dels seus peus hi repicava intermitentment. L'altra cama, erecta, es va afluixar just quant el Turbo i la Bala acabaren.

Va baixar i, amb els genolls mig doblegats, se n'anà gairebé arrossegat pel gos.

Des de la font, espaterrada, ella recolzava una mà al cap de la Bala. El raig continuava mullant-li l'esquena, amarant-li el jersei.

COP DE CAP

El Comitè de Govern s'instal·là en la mateixa sala on havia estat abatut, uns dies abans, l'anterior president.

L'havia rematat el mateix cap dels revoltats, el Capità General de l'exèrcit, que en aquells moments presidia l'acte. Ocupava una butaca d'estil colonial en l'arc d'una taula semicircular, que recordava als ministres la seva condició idènticament subordinada. Tots estaven a la mateixa distància d'ell, i les seves cadires eren sensiblement més baixes i petites.

D'esquerra a dreta, amb un lleuger moviment de la mandíbula, els va anar donant permís per parlar.

El més important ara és el control de la població. Estan en la misèria, i per evitar revoltes necessitem un organisme potent, eficaç.

Que ens permeti desviar el focus d'atenció, que estigui per sobre de les seves necessitats.

Canalitzar el seu malestar redirigint-lo contra l'exterior, i acaparar l'atenció en els moments d'eufòria. Es necessari que s'esbravin d'alguna manera.

També es fonamental que aquest organisme desenvolupi, per una banda, una funció aglutinant a l'interior, que tothom s'hi senti identificat, i per l'altra que sigui temut fora de les nostres fronteres.

La paraula havia arribat de nou al General.

En tot cas estem parlant del concepte de sempre, oi? Aquesta fórmula sempre ha funcionat... Bé, jo havia pensat en un uniforme amb les franges verdes i violades, de la nova bandera, ven distribuïdes i visibles, però majoritàriament negre, que transmeti autoritat i respecte per si mateix.

Perfecte. M'he permès preparar una mostra que estic segur que us agradarà, en la que hi ha diversos models que encaixen amb aquesta descripció. – Parlava el ministre de propaganda – Mentre veiem el passi, he pensat que podríem fer un mos.

A una senyal seva, s'obriren les portes.

- Com podreu veure, he encarregat alguns vestits especials per al porter, que podrien ser distintius de la selecció, bastant originals.

Vint hostesses, vestides amb diferents propostes per a l'equip nacional de futbol, entraren els carros de canapès.

LAIRENA

Va despertar-se sola, molt trista. Anhelava l'escalfor d'algú i es va abraçar, però no en tenia prou. Va espremer el coixí contra els pits i, mentre acariciava els cabells del seu amic amb una mà, amb l'altra li pessigà el cul.

Es va seguir masturbant, suaument, fins que va llençar-lo contra la paret. Portava massa temps amb aquest succedani, i va pensar que, si de veritat volia l'Albert, havia d'actuar com si ja el tingués. Podia portar-li un regal, per exemple.

Es va aixecar i va anar cap al rebost. Va agafar dos xuixos de crema i els va travessar amb un tros de pegadolsa, formant una creu. Amb una de sencera hi va fer un llaç, i per sobre va deixar-hi caure xocolata ratllada i cacau en pols. Li portaria aquest berenar.

Però no n'hi hauria prou. Feia falta dutxar-se, i escriure cartes a les amigues explicant-los que, finalment, i encara que costés de creure, ell l'havia correspost després de dur-li uns xuixos.

Si no s'atrevia a fer-ho era perquè mai el tindria, o encara no, però sabia que si les escrivia i les arribava a tirar seria seu.

Un cop a la cuina, però, mentre intentava embolicar el berenar, va trobar-ho tot massa fàcil i parà en sec.

Després, va començar a menjar pel xuixo més gran, rient per haver estat perdent el temps rere un tio que podia tindre quan volgués. Ella desitjava algú per qui hagués de lluitar, així que, quan va acabar amb el regal, va escollir un cogombre de la nevera i va tornar a l'habitació.

L'ÚLTIMA RETRANSMISSIO

La primera carta me la va tornar estripada, dintre d'un sobre, sense res més a l'interior. La segona em va arribar cremada, igualment com a única resposta. He rebut la tercera sense obrir i ho he deixat córrer.

En part em sap greu, però és millor així. L'últim cop que el Chusqui va vindre a casa, ara farà tres mesos, ja no anàvem gaire bé. Va entrar sense saludar, fumant, i de seguida va anar a lo seu, tot just m'havia assentat altre cop per acabar d'esmorzar.

- Es que ets un passiu, ets més tranquil que una alzina surera, tio.

Mentre parlava, vaig fer un cercle dins de l'última llesca amb la melmelada de maduixa, adornant la seva frase. Després vaig omplir les vores, el que quedava de pa, amb la de préssec, i vaig contestar abans de la queixalada,

- Seré molt tranquil, però no passiu.

- Però si ets un encantat, tens orxata a les venes!

Vaig empassar-me la mossegada amb parsimònia. Un parell més com aquella i hauria enllestit.

- Ja. Sóc culpable de passivitat perquè, quan no curro, lleigeixo, cuino o toco la guitarra, però no vaig al gimnàs ni em passo el dia mirant la tele com tu, oi?

- Veus? Això és el què et deia ahir: no respectes les opinions dels altres.

- Ser tranquil no és ser passiu, per mi és més actiu preparar un nou article pel fanzine, per exemple, que agafar el carro i anar donant voltes pel poble.

- És que em poses histèric, histèric! No acceptes la meva opinió, no vols reconèixer que ets un passiu!

- Dóna'm algun argument, vinga.

- És el que jo penso. – Em va dir, assenyalant-se a ell mateix com si aquell fos l'argument definitiu.

- O sigui, que el què tu penses és veritat, només perquè tu ho pensis, i per respectar la teva opinió tinc d'estar d'acord amb tu: és això, oi?

Va estirar-se dels cabells amb les dues mans, intentant expressar la paciència que li feia falta per aguantar-me. Després va encendre's una cigarreta amb la que havia entrat fumant-se, abans de masegar aquesta al cendrer.

Vaig començar a recollir la taula, impacient.

- Recull la taula, que després et farà mandra. – Va ordenar-me.

- M'obligues?

Preguntant-me quin mèrit voldria atribuir-se, al manar-me que fes el què jo ja estava fent, em vaig endur el plat i els dos pots cap a la cuina.

A la nevera hi quedaven dos iogurts. Els vaig obrir tal com venien, enganxats entre ells, i en un vaig tirar-hi sucre. Mentre el barrejava, recolzat a la pica, i fins que vaig tornar al menjador, va estar parlant.

Vaig seure al sofà a pols. En vaig agafar d'ensucrat amb la cullera i la vaig acabar d'omplir de l'altre. L'àcid semblava més fred en contrast amb el dolç pastós.

- Barreja els dos iogurts, queda molt bo.

- Això estic fent.

Vaig acabar ràpidament amb els dos, mentre ell fumava, mirant fixament cap a algun lloc. Vaig anar a llençar-los a les escombraries, i tot just acabava d'asseure'm quan van trucar a la porta.

Tan bon punt em vaig aixecar, recolzant-me a la tauleta, em va sortir amb "S'ha d'anar a obrir, han trucat".

- Estàs retransmetent alguna cosa? No sé, a lo millor treballes a la ràdio.

Era la llogatera, que volia saber si pagaria el mes l'endemà o més tard.

- Demà mateix, ja tindrè els diners.

- Si no em trobes, ho deixes a la bústia.
- Ja aniré trucant, millor; no?
- D'acord, doncs, que vagi bé.
- Vinga.

Al tornar pel passadís ja el sentia de nou. Continuava salivejant, buscant, entre el que havia dit, les millors frases per repetir-les i mantenir l'absurd. Fins que es va adonar de que no l'escoltava.

- Et passa alguna cosa?
- Em passes tu.
- Bueno, això ja és massa, no he vingut aquí a aguantar-te.

Va aixafar un nou cigarret que acabava de començar al cendrer. Se n'anava.

- Te'n vas. – Vaig dir-li.

Em va mirar bastant malament.

Quan ja era fora, al replà, va sonar el telèfon. Vaig tancar la porta ràpidament per anar a agafar-lo, però abans del segon "ring" encara em va arribar: "Agafa el telèfon, estan trucant!".

NO HI HA MANERA

Dins d'aquell hipermercat m'oferien de tot, però jo tant sols havia entrat a per les ofertes de la quinzena, que per sort coincidien amb la meua dieta diària: espaguetis, tomàquet triturat i llegums cuites. De passada, això sí, sostrauria uns puntafines de qualitat, massa cars pel meu sou de gresca justa.

M'he dirigit directament a la secció de material escolar, on m'he embutxacat sis jocs de tres retoladors cadascun, dos d'ells de negres, altres dos de verds i dos més de blaus. M'havia cosit un jersei, tot i la calor, al niki que duia a sota, confeccionant així una bossa de marsupial on abrigar la meua recollida.

Més endavant, a la secció de conserves, he agafat dues trufes en pot de vidre i me les he guardat a l'entrecreix. Deixen les coses als prestatges perquè les agafis, oi?

Però de seguida he notat que em posava vermell, i he començat a tremolar. Mai havia estat capaç de comprar allí sense endur-me'n res, per tindre la consciència tranquil·la, però allò m'ha semblat massa. Així que he agafat un joc de retoladors negres i els he tornat al seu lloc.

Ben mirat, tant feia els que dugués a sobre si m'havien d'enxampar, i si no m'agafaven bé valia la pena endur-se'ls tots, però no he gosat intentar recuperar-los altre cop: els passadissos s'omplien ràpidament després de la sobretaula del dinar.

Tothom anava en màniga curta, i el meu gruixut jersei, indispensable per ocultar el carregament, em provocava una suor segurament sospitosa. Nervios com estava, a més, anava buscant mirades de retret, que haurien indicat el meu descobert, entre gent que si no fos per això ni s'hagués fixat en mi. De fet, gairebé tothom qui era a la secció em mirava d'una manera estranya quan l'he abandonada. Cada cop tenia més clar que algú em devia haver vist, i per un moment em semblava dur a sobre un cartell ben gros on hi ficava "LLADRE".

Així que, per alleugerir una mica la sensació de maldat que m'ha agafat, he adquirit un joc de tres mocadors llisos que no necessitava.

Ja una mica millor, més endavant he llançat al carro una rajola gran de xocolata amb ametlles i una bossa de caramels assortits, per compensar el meu acte de repartició de la riquesa. Però la tremolor, encara que atenuada, continuava quan he agafat els deu paquets de quilo d'espaguetis, els pots de tomàquet i els llegums que havia entrat a comprar.

Finalment m'he dirigit a la cua més curta en temps d'espera, després de contrastar tant el nombre com el contingut de cadascun dels seus carros, així com les habilitats de la caixera corresponent.

Suava. La caixera duia la brusa oberta. Davant meu, una parella en pantalons curts s'ha girat misteriosament, desgirat quan els he tornat la mirada.

A més dels articles que he esmentat abans, al meu carro s'hi amuntegaven llavors un lot de mà, un joc de tornavisos, un pot de crema d'avellanes, un pastís de nata, tres parells de mitjons i diferents tipus de sopa concentrada.

En arribar-me el torn la suor ha accelerat.

Tres dones m'observaven, descaradament, des de la secció de fruites que tenia just al darrera. La caixera, al saludar-me, m'ha engegat una mirada que quasi em fa a miques.

Un cop passat tot pel lector de barres, li he entregat el meu bitllet de 5.000. L'havia agafat amb la intenció d'aconseguir canvi, però m'he n'ha tornat unes engrunes llastimoses, amb un somriure que semblava sarcàstic.

En atansar-m'hi per recollir-les, a més, les dues trufes que duia camuflades han repicat contra la taula. La caixera s'ha dirigit a l'interfon i a petjat un botó, mentre jo acabava d'embotir-ho tot a les bosses com podia i em dirigia a la sortida amb celeritat.

Un segurata venia directe cap a mi, encara que a poc a poc, amb un altre mig somriure maliciós. He apretat fort el pas i el mànec per intentar fugir, però just a l'altura de la porta ha girat cua i ha continuat passejant.

Tot i així, he arribat a casa precipitadament. Tenia la sensació de que algú m'estava seguint, de que m'observaven des de tot arreu.

I ha estat llavors, al lavabo, en anar a netejar-me la suor acumulada, quan he descobert un paio estupefacte amb una pinça d'estendre roba al cabell, de les de plàstic i a més vermella.

Me l'havia deixat posada, com altres vegades, mentre feia el pallaso estenent la roba, i ja no la notava quan havia sortit de compres.

Publicat a la revista "Ostiel!" n.20, l'hivern del 2000, traduït per en Jon Arano com a "Ez dira moduak"

CASTELLTALLAT'98

El Pep aixecà la balda enfurismat i va creuar d'un bot la portalada, abaixant el canó de l'escopeta per no topar amb la llinda.

El portal espetegà al seu darrera. Els gossos, que no solien fiar-se de la trampa que representava la porta, ja havien sortit pel forat del rec. Algú l'havia despertat fent trompos a l'era, i s'encaminava cap allí voltejant el cobert, que li impedia encara veure el vehicle. El sentia giravoltar, derrapant sobre la cendra, i els seus peus no donaven a l'abast intentant seguir el ritme del cor alterat. Estava molt neguitós. Aquella nit havia tardat hores en agafar el son, tot i que acabà el dia baldat de lluitar contra el foc.

A les dues del migdia havien aconseguit aturar-lo, uns quilòmetres al sud. Però sense cap núvol, i amb una càlida brisa, era imprescindible per a un dels camions de bombers quedar-se de guàrdia, per sufo-car a l'acte els rebrots. El vent, inevitablement, escamparia algunes brases sobre el bosc ressec i calent, que s'inflamaria com si fos xop de benzina.

Calia estar-hi al damunt, però per unes hores hi hagué esperança, i les cendres semblaven destinades a apilar-se i reposar al terra. El foc, amansat, a extingir-se lentament.

Llavors arribaren ordres de Barcelona, i el camió cisterna se n'anà junt amb l'equip de bombers, termos, entrepans i mànegues. La consigna era el replegament. No era desitjable una presència tant evident de bombers, fora de les casernes, si es volia donar una imatge de control de la situació.

Quan el foc reviscolà, els roncs del camió encara devien ressonar per algun lloc de la vall. El Pep el va veure aparèixer per la carena, indignat, i tot fou temps d'encarar la cisterna del tractor, connectar la mà-nega i esperar-lo. Donava tot lo altre per perdut, però intentaria salvar la casa pel flanc.

Les flames arribaren, crepitants i esfereïdores, li passaren per sobre i se'n van anar, deixant enrera un rastre sutjós, l'olor desesperant de la destrucció. Encara que per un moment pensà que hauria de sortir corrents, havia salvat la casa, impeding que el foc calés a la teulada o als balcons.

Mitja hora després, el front havia entrat en una altra vall. Ocupava ja tot l'horitzó. Llavors es va treure el drap humit amb el que s'havia cobert la cara. Era al vell mig d'una circumferència negra de cendra, carbonosa, muda. Havien aparegut masies llunyanes, que mai s'havien albirat des d'allí, rodejades de troncs carbonitzats.

Va passar el vespre al balcó, en un estat hipnòtic. A la nit encara era a la cadira, escoltant la ràdio. El negre, a aquelles hores, semblava natural. El paisatge era com el de la nit abans.

Segons la versió oficial, l'únic responsable de l'incendi que havia arrasat l'interior de Catalunya era un piròman. En aquell moment aparegueren els llums de dos cotxes patrulla, donant voltes amunt i avall pels turons. Així que intentaven redoblar la imatge d'eficàcia governativa patrullant els boscos despu-llats, de nit, deu hores després de que haguessin passat les flames, que d'altra banda provenien inicial-ment d'altres contrades. Buscaven piròmans entre el socarrim i les pedres encara calentes.

El Pep, que ho havia perdut gairebé tot, no estava, doncs, per romanços aquell matí. Trepitjava el terra i les pedres volaven esperitades. Els gossos corrien al seu davant, bordant, i gairebé toparen amb el ve-hicle, que frenà en sec i s'arrossegà uns metres fins a alliberar-se de la inèrcia.

Llavors abaixà l'arma, tot i que l'havia carregat amb cartutxos de sal.

Dos Mossos d'esquadra, que tornaven a la caserna després de l'heroica recerca nocturna, el miraven esglaiats. No s'atreïren a abaixar el vidre.

Encolerit, el Pep els llançà tots els insults que havia après al llarg de la seva vida, encadenats un dar-re l'altre. I quant els acabà va tornar a començar per l'inici. El cotxe se n'anava surant, silenciós com un pontó dins d'un estany de mercuri.

CREUAMENT

Després de pelar les patates, les va tallar a tires i les llançà a una paella amb oli bullint. Un cop fregides i espolsades, les deixà sobre un plat amb paper absorbent, i va intentar recordar la recepta.

Era inútil. Va sortir de la cuina, cap al menjador, i el gos començà a queixalar-lo als turmells.

- Speed!

Arrossegant-lo fins al prestatge, va buscar "Ketchup" al diccionari, i tot anava bé fins a "nou moscada". D'això no en tenia.

Va mirar el rellotge, a la paret.

El volum va patinar-li de les mans i l'envià al sofà d'una puntada abans que caigués al terra: faltaven cinc minuts perquè tanquessin el Súper.

Va córrer cap a l'habitació, apartant l'Speed.

Es posà el xandall sobre el pijama, unes bambes i va sortir al passadís.

- Fot el camp!

Al rebedor, l'Speed va intentar colar-se per la porta oberta, però el va aturar amb la cama i aconseguí tancar sense agafar-li el morro.

- No intentis res! – Va advertir-lo, sarcàsticament, sabent que aquestes paraules no blindarien els mobles, i que tindre un gos com aquell en un pis era una mena de segrest a la natura.

Va empassar-se l'escala amb quatre salts.

Un cop a la vorera, va esperar que passés una filera de cotxes que li venien per l'esquerra.

Sempre recordava el què tenia de comprar just a l'hora en la que ho tancaven tot, i on vivia abans mai arribava a temps a cap dels llunyans establiments. Però acabava de traslladar-se a aquell pis, i s'alegrà de tenir una botiga just al davant, encara que les llums groguenques, i la foscor que arribava, li donaven un aspecte irreal, de joguina, com si hi venguessin paelles de filferro i tomàquets, gambes i pernils de plàstic.

Una nova corrua va aparèixer per la dreta, i es va afegir a la de l'esquerra.

A la tenda, l'encarregada li preguntà alguna cosa a la caixa, que va mirar-se el rellotge i contestà, assenyalant la porta.

Quan es va acabar la fila de la dreta varen passar intermitentment, encara per l'esquerra, un autocar, dos cotxes i una furgoneta.

Aprofitant que no podia creuar, es va cordar les bambes, ja que amb les presses no ho havia fet. Llavors va aixecar el cap i va veure, finalment, mentre s'allunyava un pizzzero per la dreta, la tenda sencera al seu davant, sense res al mig.

Va aixecar-se del tot per creuar, però es feu enrere al primer pas, acompanyat pel clàxon d'un cotxe.

Quan es va refer, la caixa, que ja era a la porta, estirà els braços i va agafar la persiana per dalt. La camisa se li aixecà, i ell va fixar-se en el seu melic, mig melic quan va aturar-se un moment per agafar embranzida, res de melic mentre la persiana continuava baixant, encaixava al terra i el carrer quedava desert.

Publicat en castellà, traduït per mi mateix, al diari Gara el 21/04/2000, amb il·lustració de tasio

PANXA

Mai havia estat tant a prop d'una ovella. Rere un filat, sobre el camí de carro per on passejava aquell matí, l'havia mirat fixament, deixant de pasturar.

Des d'allí dalt, aquell rostre intimidador li feu abaixar el cap dos o tres cops. La curiositat l'havia obligat a tornar a guaitar, en inferioritat de perspectiva, allò que l'aterria.

Recordant-ho, va fer unes passes silencioses per la sala. Els altaveus trontollaven, i no li calia, però de la mateixa manera que mai duia res cridaner, ni parlava gaire alt, sempre havia caminat sense fer soroll.

Va asseure's al seu racó de barra, un refugi des d'on tothom que entrava li donava l'espatlla, i que li permetia controlar bona part de la pista de ball.

Era d'hora, la gent tot just començava a arribar en grups petits. Després n'entrarien de més grans, provinents de sopars de classes, celebracions, o d'altres bars on es formaven abans de sortir.

Amb el tiquet d'entrada va demanar un "Malibú" amb pinya. Mentre esperava, li va semblar veure un cap d'ovella en una ampolla de licor, i per un moment deixà de respirar. En enfocar millor, però, a l'etiqueta i va aparèixer un mariner amb barba. Va desinflar els pulmons, descansant sobre el taulell.

El cambrer va dur-li el cubata i s'hi agafà àvidament. Es preguntava com podia un herbívor aconseguir una cara tant maligna.

Llavors, al segon glop, tot mastegant un glaçó, va sentir uns crits just al seu darrera i es va girar. Un marroquí assenyalava, amb l'índex rígid, al guarda de seguretat de l'entrada. Amb les seves sabates noves, un polo verd i uns texans, preparat per una bona nit donant un vol, havia topat amb un dret d'admissió reservat.

El guarda es prenia els seus insults amb conya irònica i prepotència, fins que el magrebí, humiliat, va decidir enviar-li un puny a la cara. Llavors el goril·la va estavellar-lo contra el terra d'una empenta i el va immobilitzar. El Panxa va pensar en aixecar-se, però fou incapaç de moure's per ajudar a aquell moro sense possibilitats.

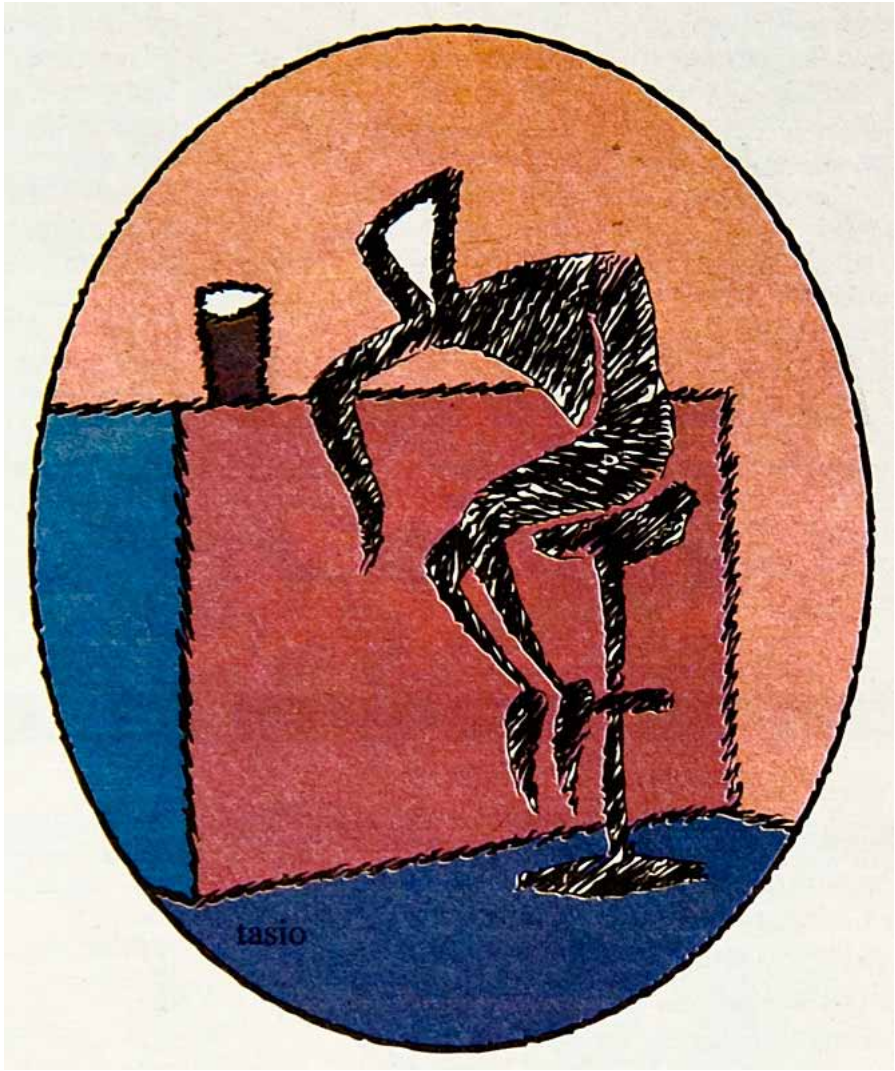
De seguida van desembarcar els nacionals, que havien estat avisats feia estona, i entre protestes, provinents de la creixent cua, se'l van endur.

No tenia els papers en regla, i el propietari del local, que amb tot l'enrenou havia sorgit del despatx, va intentar esgrimir aquest fet com a prova a posteriori de la correcta actuació del servei de seguretat.

Algú li va demanar explicacions sobre el què havia passat, respecte a quins criteris utilitzaven per aplicar el dret d'admissió. Però a tot això, tornà a les profunditats cavernícoles, deixant al segurata fent la seva feina.

El Panxa es va girar de nou, rodolant el tamboret, i s'imaginà fent-li unes claus. Sense adonar-se'n, movia els braços a cada cop de puny, i colpejava amb el peu dret, a cada puntada, les rajoles de la barra. Al final, tothom el felicitava, alguns el convidaven i ell acceptava orgullós, i arrogant.

Somreia cap a ningú quan va baixar. Llavors feu un glop per a dissimular una ullada al seu voltant, per si l'havien vist recreant-se, i intentà no fer soroll al deixar el got a la barra.

EL GRAN ARTISTA PLÀSTIC

Disposem el Gran Artista Plàstic dins d'un pis acabat d'enguixar. La missió del Gran Poeta Urbà és decorar les parets. El tema és lliure.

Necessita un ambient favorable i gens de soroll. També els pots ben arrengrats, els pinzells ordenats pel seu gruix i paper de diari.

L'encàrrec l'hi hem deixat clar: la família vol una obra d'art contemporani per cadascuna de les habitacions. Totes al mateix nivell artístic, perquè cap dels seus membres pugui sentir-se menyspreat o afavorit. Això sí, la més transcendent ha de ser la del menjador, on es realitza la repartició del cos de Crist o safata de canelons.

Decideix, doncs, començar per allí, pel més difícil. L'art abstracte necessita gran valentia i decisió; on no hi ha dubtes no pot haver-hi entrebancs. Només els Artistes aconseguen aquest estat de catarsi amb la seva pròpia obra abans i tot de començar-la.

Llavors, tot just obrir un dels pots, s'empastifa una mà. Intenta fer un pas fins als papers de diari per eixugar-se, però s'està aixafant un cordill de la sabata. Per no caure dins d'ell mateix, reflectit a la pintura, es recolza a la paret, i empremta a la tela de totxana la seva mà vermella, lluent sobre el blanc que llavors sembla apagat.

El fem dubtar una mica sobre el significat espiritual de l'incident, i de seguida s'aboca a intentar expressar les seves emocions amb aquest nou llenguatge pictòric.

Quan, més tard, arriben part dels amfitrions (el pare amb la filla que du del col·legi), el Pintor Universal s'embolica amb una tovallola, nu al sofà, amb una gràcia divina. Fins i tot els pèls de les cuixes, caragolats i incendiats de coloraines, expressen sentiments de qualitat superior. Les parets del menjador estan plenes de mans de colors, les del lavabo de culs, al rebedor són melics en negatiu i ha empastifat tots els miralls del pis amb calcs del seu nas.

En silenci, el pare intenta assumir l'impacte de la seva obra. El Gran Poeta Plàstic és cada cop més gran, encara que tremoli.

Però la filla, que deu tenir nou anys, en arribar al menjador no pot estar-se'n:

Això s'ho ha copiat de la classe de dibuix, l'Elena va fer el mateix al mural del passadís!

Sembla que l'obra mestra del menjador li recorda alguna cosa.

No siguis pocavergonya, nena, digues-li a aquest senyor que no ho volies dir!

Però per comptes d'això, la noia agafa empenta i li fot una puntada a l'espina amb les seves sabates cuirassades. El Gran Artista Plàstic, desequilibrat, trepitja aquest cop una tapa que descansa panxa amunt, i a peu coix il·lustra el terra de la sala amb petjades grogues.

Admirat davant d'aquesta genialitat espontània, el pare agafa la noia en braços perquè no destorbi tan frenètica activitat creativa, però no pot evitar que continuï traient-li la llengua, al Gran Artista Plàstic, tot fent-li pam i pipa.

TRUSKI

Havia d'aconseguir arribar a l'oficina immediatament. Ja havien passat els vint minuts de l'esmorzar i la porta del carrer, al final del passadís, s'estava obrint. Els seus companys tornaven a la feina.

Però el fluorescent que brillava al sostre continuava atraient-lo com a una mosca. El Truski, espatarrat, s'arrambava impotent a la paret, amb l'entrepà encara a les mans.

Un dilluns més, es prometia deixar les rules. No només això, que en aquell moment li semblava poc: es compraria una harmònica i es faria membre d'un centre excursionista.

El dia que s'havia rebentat el timpà, un aleshores proper però ja no recordat diumenge, es feu uns juraments semblants. Al dijous següent, ja tenia plena la bossa de les lllaminadures: quatre pirules, dos Panoramix, un gram de coca i dos de ful. I és que amb el timpà fet malbé podia ballar igualment, només calia anar amb compte i no ficar el cap dins dels altaveus.

Però aquesta vegada era molt diferent. S'havia llevat amb els nervis sacsejant-lo, quatre hores després d'arribar a casa. Com un autòmat, s'havia dirigit a la cuina, on havia descongelat una xapatà al microones. Al tallar-la saltaren algunes molles, que havia arreplegat. La majoria se li enganxaren a la bavera que li voltava els llavis, i les havia anat pescant amb la llengua.

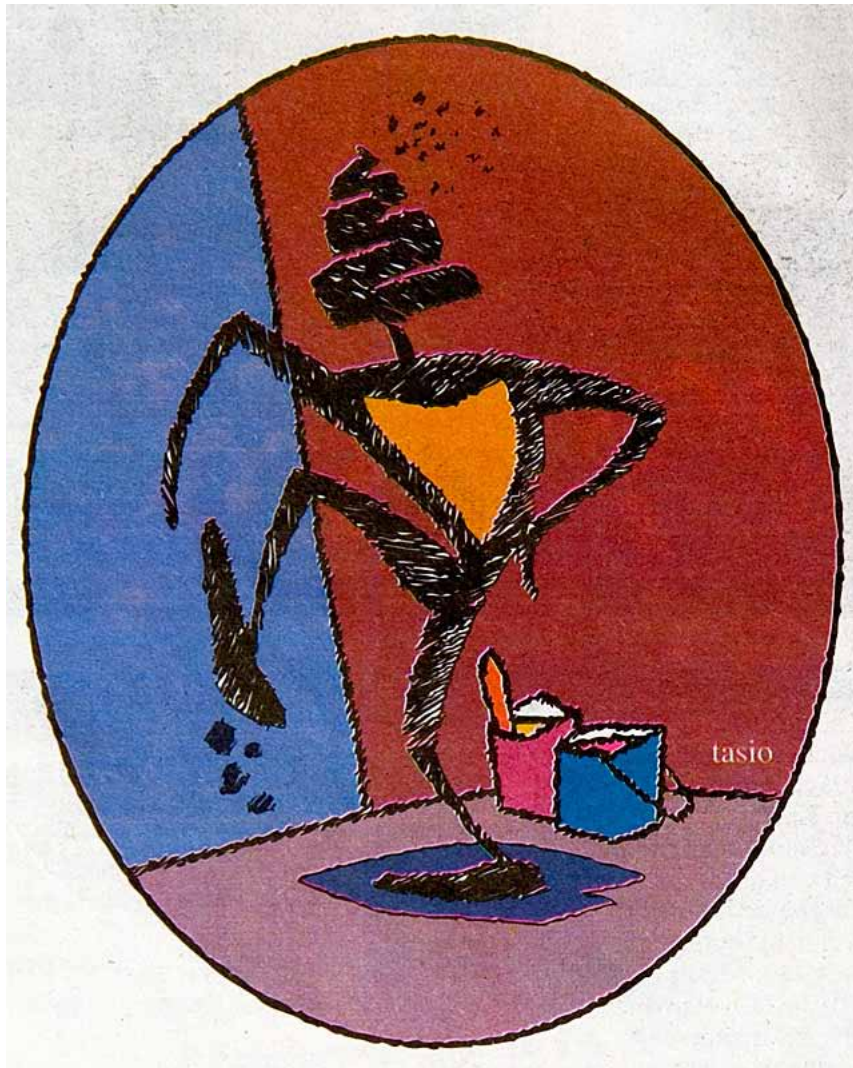
Mentrestant, havia passat pel garatge, buscant alguna cosa, però no recordava què era. S'hi havia quedat força estona pensant, fins i tot regirant la caixa d'eines i algunes postades, i no havia aconseguit endevinar què havia baixat a fer-hi. De manera que havia tornat a la cuina i s'havia fet l'entrepà sucant tomàquet i afegint-hi sal, un raig d'oli i una salsitxa.

Això era tot el que recordava sota el fluorescent, arrapat a la paret, refregant-la per avançar uns centímetres, lluitant rajola per rajola.

Feia uns moments que havia sortit al carrer, sol, amb el seu entrepà fred. S'havia assegut a la mateixa vorera que la major part del personal, però vint metres més enllà. No s'atrevia a parlar amb ningú, com no ho havia fet en tot el matí passant factures. Tampoc volia que el veiessin en aquell estat.

Havia començat a queixalar ja amb dificultats, primer de tot gairebé es fica el crostó a l'ull. Després va intentar esqueixar un bocí de pa amb salsitxa, però estava anormalment dura. Fou llavors quan, sorprès, en obrir l'entrepà hi havia trobat una magnífica clau anglesa.

Publicat al diari "Gara" el 16/04/2000, traduït al castellà per l'autor, amb il·lustració de Tasio.

ESTEU BEN GRILLATS

Ara potser us quedareu garratibats, però he de dir-vos que, per la meva part, he passat centenars d'hores escrivint aquestes dotzenes de ratlles, aquests treballats contes que d'aquí a uns minuts haureu enllestit.

En canvi, fins aquest moment si més no, vosaltres no heu hagut d'escarrassar-vos-hi pas gaire. D'una banda, veu aprendre a llegir de petits. Segurament ni us en recordeu, de l'esforç. De l'altra, ni tant sols haureu de menester el diccionari; només una mica de llum.

Però això sí, espereu que us expliqui una altra història. Heu pagat uns quants duros i voleu treure'n suc. I a més deveu estar asseguts, còmodament. Potser fins i tot jaieu al llit, o fumeu herba al parc.

Però què voleu? És que he de fer-ho tot jo o què?

Doncs NO, ja n'hi ha prou. Aquest cop no penso explicar-vos res.

REVOLTA ALCALINA

El cafè li cremava als dits, a punt de desfer l'esprimatxat plàstic del got, i el va deixar damunt la pape-rassa. Era el segon que havia anat a treure a la màquina del passadís, fora de la sala, ja que feia estona que no estava a gust amb els companys de feina.

Eren tots al voltant d'una gran taula rectangular, a la secció de nous projectes de la ARC, una multinacional de components electrònics adaptables al cervell humà.

Només els quedaven uns detalls per ajustar el disseny del nou assistent personal, en realitat la seva segona versió. No aportaria gaires prestacions més que l'anterior, bàsicament un mer canvi estètic que els distingís; més que un nou accessori cerebral, es vendria la possibilitat de mostrar-lo.

Per justificar el considerable augment de preu, tant sols s'incrementaria la memòria del "mentidor automàtic". Aquesta era, això sí, imprescindible per a mantindre les farses en perfecte estat al llarg de les ramificacions que, inevitablement, es produïrien a partir de la seva gestació inicial. Per això era indispensable la constant actualització de la base de dades, amb tot el què fes referència a cadascuna de les faules que es podien seguir a la vegada. En el cas del nou mentidor serien dotze, amb tots els seus encreuaments.

La primera versió garantia dos anys d'immunitat total davant qualsevol intent de caçar l'usuari en alguna contradicció, fins i tot als atacs més rebuscats. En la nova s'hi afegiria mig any. Era poc temps, però s'havia de deixar un marge, alguna novetat per la tercera versió, que n'oferiria tres.

El Mike es va asseure mentre el director de la secció continuava parlant de la TRT, la seva única compe-tència. La tensió inicial de la reunió havia desaparegut feia estona.

- Una altra de bona! No sabeu el que li va passar a aquell nano, de Florida, amb el seu TRT nou de trinca? Fou en una entrevista de treball. El noi estava molt nerviós, el cap de contractació era un antic conegut seu i no en tenia bon record. De sobte, en intentar activar la funció de relaxament per tranquil·litzar-se, aquell trasto de la TRT detecta "Hostilitat envers l'interlocutor", i activa el programa de respostes curtes i agressives, en to insultant. En aquests casos, quant a l'usuari no li surten les paraules, el seu aparell pren el comandament, igual que el nostre. Així que el paio va començar a insultar a qui l'havia de contractar, amb tot el repertori de la base de dades, i mentre el fotien al carrer encara es resistia! El pobre no va poder fer-hi res, només mirar-s'ho "des de fora".

Tots s'havien aguantat el riure fins que el cap va acabar. Llavors van esclatar les riotes, i es van produir múltiples adhesions.

- Es que són massa! El seu mòdul té el mentidor manual, l'has d'activar cada cop que vols mentir o quedar bé, i així, a part de la dificultat de dissimular el gest, sempre es produeix un retard que una persona avesada pot detectar fàcilment.

- Si fos automàtic, se li hagués activat el programa adient. Com poden deixar encara en mans de la persona el que fan molt millor els assistents electrònics?

El Mike va intentar ficar-s'hi, però la seva frase es tallà en un murmuri apagat que ningú va percebre. La força que l'havia subjectat fins llavors, tot i que s'estava esvanint ràpidament, es mantenia activa i l'hi ho havia impedit. Va continuar escoltant, en desacord, mentre agafava empenta per a una imminent intervenció. Cada cop se sentia més allunyat d'aquella gent.

- I el seu farcidor de converses? Si fins i tot té cites filosòfiques i bases de dades sobre literatura!

- Però que ineptes, la gent només vol futbol, les alineacions, estadístiques, informació esportiva en general i models de diàlegs sobre temes d'actualitat política.

- El seu també està connectat amb algun informatiu via satèl·lit, però s'actualitza cada dues hores, i a més les notícies no passen directament al cervell sinó que s'emmagatzemen i després s'han de consultar.

Fou en aquell instant quan s'adonà que l'energia s'havia apagat totalment. Ja res li impedia dur la

contrària.

- Bé, nosaltres tenim deu morts per conducció temerària. – Va deixar anar en un to bastant alterat, convençut però sense fermesa.

El cap de secció, que ja feia estona que s'havia adonat que no reia les gràcies de l'equip, va deixar de somriure. Tots els altres van mirar cap a qualsevol altra banda, alguns entre ells.

- Això és el problema que dona una bona adaptació per a l'èxit. Si ho canviem baixarà l'efectivitat social de l'aparell.

L'havia contestat simulant que, malgrat tot i per generositat, li tolerava el què li havia dit.

- Però almenys els de la TRT donen un marge, l'usuari pot sentir-se lliure en algun moment.

- Saps perfectament que avui en dia, sense pròtesis cerebral, no et contracten enlloc, i les nostres almenys ajuden a que t'agafin.

- Però per què aquesta manca de llibertat?

- Però si és tot al contrari, els assistents electrònics ens donen llibertat, precisament per això van ser creats. Amplien la nostra informació i capacitat de relació, a més d'enriquir-nos com a persones.

- Doncs jo vull ser lliure! Les pròtesis no haurien de ser obligatòries, és humiliant.

- No són obligatòries! -Va colpejar la taula amb el puny- Només ho és la pre-instal·lació a tots els nans, per evitar complicacions posteriors i pròtesis clandestines defectuoses.

- Si, i després només falta escollir entre dues marques, obligatòriament perquè sinó no trobes feina ni t'accepten socialment.

En aquell moment dos d'ells, que s'havien aixecat sense que se n'adonés, van agafar-lo pel darrera, un per cada braç amb les dues mans.

El Mike va forcejar, intentant desempallegar-se'n,

- Deixeu-me anar, malparits!

Si aconseguia arribar al passadís podria sortir de l'edifici i fugir, amagar-se a les muntanyes. Aquesta fantasiosa idea li donà forces per lluitar, però en uns segons ja tothom s'havia aixecat, estava immobilitzat al terra i algú li regirava la pròtesis electrònica, l'assistent personal. Se sentia indefens, despullat.

Un moment després, però, es calmà de cop. Es dirigí avergonyit a la seva cadira i els altres tornaren als seus llocs.

Li imposaven respecte, i el cap, que s'estava dirigint a ell, encara més.

- Bé, Mike, ens falta la teva opinió.

Sense vacil·lar gens, mentre l'assistent personal impedia la dilatació dels vasos sanguinis del seu rostre, i l'ajudava a no titubejar, va recitar-los un simple resum del què s'havia acordat.

- ... Per tot això, em sembla bé el que heu exposat: augmentem la memòria del mentidor automàtic, introduïm algunes actualitzacions al farcidor de converses i seguim amb el programa establert per la resta.

- Bé, ja que tots estem d'acord, dono per acabada la reunió.

El cap se'l quedà mirant mentre es tancaven els portàtils i les cadires rodaven cap enrere. Llavors s'aixecà i s'acostà a ell, que s'havia quedat immòbil al seient, amb la mà dreta aixecada. Va recolzar-li a l'espatlla,

- Mike, ves a que et repassin el circuit principal de l'assistent. T'hauria d'haver indicat el canvi de bateria, ja ho saps. Aquest cop ho hem arreglat nosaltres, però podries tindre problemes.

- Si, senyor. Ho lamento, no tornarà a passar.

I el va acompanyar fins a la porta.

"Revolta Alcalina" va ser un dels relats classificats en el "III Premi Relats Online" de TVC

Publicat a la revista "Ostiela!" n.21, la primavera del 2001, traduït per en Jon Arano com a "Matxinada Alkalinoa"

ÚLTIMA VOLUNTAT

Ara mateix, tot d'una, m'ha convidat, ell que no ho havia fet mai.

Me l'he quedat mirant, la cigarreta. És segur que sap que no fumo ros si no estic molt desesperat, i després de les últimes batusses a la secció, jo sol contra tots, no ho veig gens clar. Però gairebé me l'ha encastat als llavis, i ell mateix m'ha donat foc. Els altres s'han anat acostant. Ningú no deia res. Han deixat els seus llocs i ara m'observen tenebrosament.

Em sembla que esperen que l'acabi per fer alguna cosa.

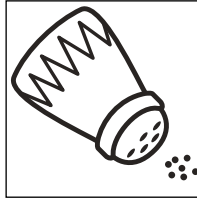
FI

**“Revolta Alcalina”
Ferran Cerdans Serra, 2001**

Per la 1ª edició impresa del Març del 2001,
ISBN: 84-607-2050-0
D.L.: SS-147/01

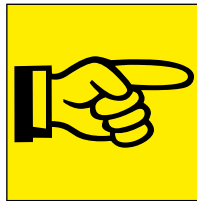
Per aquesta edició del 2011,
1ª electrònica:
D.L.: B-18695-2011

si pica, cura

aforismes

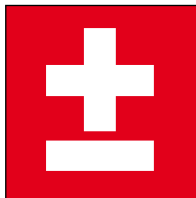
*"si no corres rere el teu destí,
serà el teu destí el que et perseguirà;
i t'engalzarà"*

la dita a l'ull

aforismes

*"quan m'asenyalen la lluna,
sempre miro el dit;
prefereixo saber on és la mà"*

màximes i mínimes

aforismes

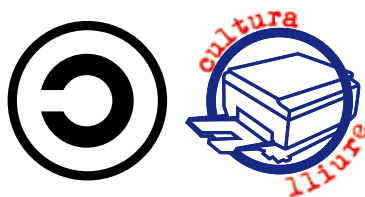
*"si no actuo és perquè penso massa,
i llavors tota acció resulta absurda"*

perdonin que no em disculpi

contes curts

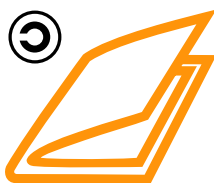
una col·lecció de relats breus frescos, irònics i
crítics en concordança amb el títol del llibre.

En copyleft

Tots els meus relats, aforismes i poemes són distribuïts a l'ampara de la llicència copyleft "Art Libre" 1.2 o posteriors.

Sou lliures, per tant, de reproduir-los, fotocopiar-los, recitar-los i modificar-los sempre que respecteu els termes d'aquesta llicència. Podeu trobar-ne una còpia a la pàgina web "Copyleft_Attitude": <http://artlibre.org/>

www.llibres-artesans.com

fcs@llibres-artesans.com

[@fcerdans](#) [@llibresartisans](#)